

Hadewych Minis

Ik kan nu genieten van een was draaien

(1977) is actrice en zangeres. Op dit moment speelt ze Harper in het stuk *Angels in America* door Toneelgroep Amsterdam. Ze kreeg bekendheid als de bikkelharde, grofgebekte Gulpje in de film *Phileine zegt sorry*. Ze speelde prinses Máxima in de telefilm *De Kroon*, botoxverslaafde Estelle in de film *Moordwijven*, en zingt Franse chansons, Duitse liederen, jazz en soul waar ze maar kan.

LIEDEWIJ LOORBACH

Maastricht

"Ik ben er niet heel veel, zo'n vijf keer in het jaar, maar als ik over de Servaasbrug loop, dan voel ik: ja, hier kom ik echt vandaan. Maastricht is heel fijn om op te groeien, half dorp, half stad. Een veiligheid die ik als heel prettig heb ervaren. Nog steeds ben ik heel chauvinistisch, ik kan geen slecht woord horen over Maastricht."

"We woonden in het centrum, vlak naast de Toneelacademie. Ik keek vanuit mijn kamertje zo het stemlokaal in. Het gebouw had iets magisch. Ik wist dan ook altijd: als ik naar de toneelschool ga, dan alleen maar naar die academie."

New York

"Haha, logische stap: Maastricht - New York. Ik wilde nog meer studeren voordat ik ging werken. Veel mensen die ik bewonderde, Theu Boermans bijvoorbeeld, die hadden iets met *method acting*. Dat wilde ik verder ontdekken."

"Het was te gek, fantastisch om te merken dat je in je eentje kan overleven. Ik was 22 toen ik ging, heb er een half jaar gewoond. Tot dan toe was ik omringd geweest door mensen die me al heel lang kenden, met me mee groeiden. In New York was ik opeens in een omgeving met mensen die mij niet kenden. Daardoor realiseerde ik me hoe ik was als mens. Hé, ik ben best wel volwassen. En ik kan best wel spelen. Dingen waar ik daarvoor niet zo bij stil stond."

"De nieuwe vrienden hielden me een spiegel voor, maakten me ervan bewust hoe ik in het leven stond. En wat ik in die spiegel zag, beviel me wel."

Máxima

"Het is heel spannend om iemand te spelen die bestaat. Meestal speel

je een rol en kun je zelf bedenken hoe ze zich gedraagt in bepaalde situaties, wat voor maniertjes ze heeft. Maar nu is dat allemaal voor je bepaald. En mensen kennen haar, dus je wordt erg met haar vergeleken."

"Wat ik heel mooi vond om te merken - ik heb gevoel gekregen voor het Argentijns - is dat ik door die taal te spreken veel gepassioneerdere gebaren ging maken. Ik ben van mezelf ook best flamboyant, maar het is leuk om te voelen dat je ongelofelijk kunt transformeren, alleen maar door een andere taal te spreken. Het is grappig hoe dat van buiten totaal naar binnen slaat."

Zwemmen

"Dat heb ik een hele tijd gedaan, maar ik ben er nu helemaal op uitgekeken. Na de toneelschool dachten een vriendin en ik: kom, laten we gaan zwemmen. Drie keer in de week, in het Zuiderbad. En in het De Mirandabad, buiten. Het heeft iets meditatiefs. Maar ja, het heeft ook iets smerigs, al die mensen in dat bad. Ik ben sindsdien wel aan het sporten geslagen. Nu wandel ik. Gewoon buiten wandelen, een uur. Stap ik het huis uit, iPod op. Bijna elke dag, vaak voordat ik ga slapen."

Basketballers

"Ha, mensenkinderen, ja. Als ik iets aantrekkelijk vind, zijn het wel lange donkere mannen die met een basketbal in de weer gaan. Ik heb ook een grote liefde voor ja-rentachtigfilms. Ik weet niet wat het is, maar er waren heel veel films met basketballers. Dat heeft me altijd een heel goed gevoel gegeven."

"Sowieso heb ik iets met groepen mannen. Zodra mannen in een groep voorbij lopen, doet me dat toch meer dan wanneer een man

alleen voorbij loopt. Dat straalt een soort seksuele kracht uit."

Gulpje

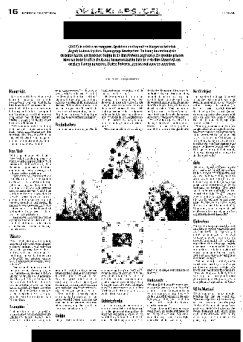
"Mijn eerste echte grote filmrol. Leuk, ook weer een andere taal, ik speelde een Belgische."

"Het grappige is dat ik tot dan toe helemaal niet bekend was. En doordat ik Belgisch sprak in die film, dachten een heleboel mensen dat ik een Vlaamse actrice was. Bij castingbureaus zeiden ze dan: we willen eigenlijk haar, maar dat kan niet, want dat is een Belgische actrice. Pas later bleek voor een hoop mensen dat ik gewoon Nederlands ben."

"Het was te gek om voor die opnames terug te zijn in New York, waar ik zo'n bijzondere tijd had meegemaakt. Maar nu was ik daar met allerlei andere mensen, en ik dacht: ik ga die werelden bij elkaar brengen, maar dat lukte helemaal niet. Het was verwarrend dat New York ineens heel anders was, er was een heel nieuwe sfeer."

Schietgebedje

"In iets geloven speelt een grote rol in mijn leven. Het is niet dat ik een of ander geloof aanhang, maar ik vind het wel prettig om voor een

voorstelling een schietgebedje te doen. Meestal begin ik met 'bedankt dat de voorstelling mooi is, bedankt dat we goed samenspelen, bedankt dat iedereen zich prettig voelt, bedankt dat iedereen het na de voorstelling mooi heeft gevonden.' Dus ik spreek eigenlijk uit wat ik wil bereiken. Maar het is een beetje raar als je dat *ins Blaue hinein* doet, dus ik smelt dat samen met een weesgegroetje tot Maria."

"Dat doe ik altijd zo achter het decor, en dan wens ik iedereen toi-toi-toi, want 'succes' mag niet bij ons. Het is voor mij een goede manier om in diepe concentratie te komen."

Hadewych

"Nu ben ik blij met die naam, omdat die niet veel voorkomt. Nu vind ik hem ook mooi. Vroeger had ik er wel moeite mee, maar ja, toen wilde je natuurlijk opgaan in de eenheidsworst. Iedereen vond het maar raar dat ik zo heette; ik werd er ook mee gepest."

"Wych betekent kracht en vrouwelijkheid, en Hade strijdster en kracht, of zoiets. Dus het is gewoon een krachtige en vrouwelijke naam. En dat klopt wel bij mij."

Knobbeltjes

"Op mijn stembanden, ja. Dat is wel heftig geweest, omdat ik bijna niet werd aangenomen op de toneelschool vanwege die knobbeltjes. Die heb ik waarschijnlijk al vanaf dat ik heel jong was. Ze zorgen ervoor dat ik praat zoals ik praat: licht hees en met een donker geluid. Dus ze zijn ook een beetje mijn handelsmerk."

"Sommige mensen hebben me aangeraden om ze weg te laten halen, maar dan is de kans groot dat je stem verandert. En volgens mij krijg ik dan een identiteitscrisis; mijn stem, dat ben ik. Ik ben inmiddels wel een jaar gestopt met roken, en ik werk er heel hard aan. Het is je belangrijkste instrument, dus van grote importantie dat je die goed onderhoudt."

Aids

"Nu ik in *Angels in America* zit, sta ik er veel meer bij stil dan anders. Ik heb in mijn vriendenkring ook wel veel homovrienden, maar nu zijn er zoveel middelen om de ziekte tegen te gaan, iedereen kan zijn eigen cocktail drinken om het in bedwang te houden. Het stuk speelt in de jaren tachtig, toen ineens die dodelijke ziekte er was, en er geen middelen tegen waren. Die tijd heb ik zelf niet bewust meegemaakt. Maar nu, als je elke avond die teksten speelt, is het zo heftig. Ik heb nog nooit meegemaakt dat ik elke avond weer met een brok in mijn keel in de coulissen zit."

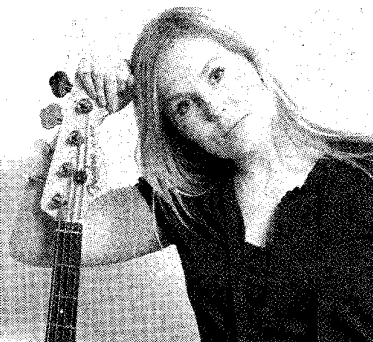
Ouderdom

"Ik werd onlangs gevraagd om in een film te spelen waarin ik heel veel naakt moet zijn. Dan vraag ik me af: kan dat nog wel? Ik ben altijd wel onzeker geweest over mijn lijf, terwijl dat eigenlijk niet nodig is, maar ik merk dat dat erger wordt naarmate ik ouder word. Aan de andere kant denk ik: man, ik moet vieren dat het er nog een beetje uitziet! In plaats van dat je bezig bent met de aftakeling."

"Maar eigenlijk vind ik ouder worden wel prettig. Je kunt meer relativëren. Je wordt rustiger in je hoofd. Nu voelt het zo fijn dat ik me soms heel rustig voel, dat is nieuw voor mij. Dat ik kan genieten van een was draaien. Daar zou ik twee jaar geleden om gelachen hebben."

Willie Wartaal

"Oh, fantastisch. Ik ben zo'n ongelofelijke fan van *De Jeugd van Tegenwoordig*. Ik vind hem echt te gek. Hij is toch ook van *Konijntje Wiebelen*? Ik heb echt zoveel respect voor de lef die hij toont. Gewoon helemaal zijn eigen plan trekken. Er zijn zoveel mensen die zich aanpassen om maar in een plaatje te passen."

Hadewych Minis: 'Ik moet vieren dat het er nog een beetje uitziet.'